

[Tørnæs]

hedsprincippet, at det er ordninger, der aftales på den enkelte virksomhed, og at der er en umiddelbar ejendomsret for medarbejderen med mulighed for indflydelse på sin egen arbejdsplads.

Jeg forstår såmænd godt, at der har været nogen frustration i Socialdemokratiet over denne ordnings gennemførelse. Vi oplevede jo faktisk på et tidspunkt, at også LO anbefalede Socialdemokratiet at stemme for, vel sagtens fordi man fra LOs side fandt, at det var en yderst fornuftig foranstaltning. Senere har Socialdemokratiet så formået at få ledelsen i LO til at gå imod. Jeg er ikke desto mindre overbevist om, at der rundt om på mange virksomheder alligevel, og heldigvis da, vil ske en ganske stor spredning af ejendomsretten og af indflydelsen på arbejdspladsen til de ansatte.

Med det, som nu er vedtaget, kan der naturligvis ske det for Socialdemokratiet og LO forfærdelige, at den enkelte medarbejder bliver mere interesseret i sin arbejdsplads, end i hvad Socialdemokratiet og LO pådutter af meninger. Det er naturligvis stik imod, hvad Socialdemokratiet og SF ønsker.

Kendsgerningerne viser altså tydeligt, at Socialdemokratiet og SF rykker stadig tættere og tættere sammen, er enige i stadig flere og flere sager. Derfor virker det lidt besynderligt og helt utroværdigt, når hr. Anker Jørgensen af hensyn til vælgerne på Socialdemokratiets højrefløj ikke rigtig tør kendes ved alliancen med SF. Disse vælgere skal altså lokkes til at stemme på Socialdemokratiet for så senere at blive regeret af hr. Gert Petersen.

Det stemmer godt overens med de notater, der er kommet frem fra centralt hold i Socialdemokratiet, hvoraf det fremgår, at spørgsmålet om regeringsmagten også er et spørgsmål om valg mellem to politiske muligheder i Danmark. Deri er Venstre ganske enig.

Men hør så videre om den socialdemokratiske version af de to politiske muligheder i Danmark: den ene vej, firkløveret, repræsenterer efter Socialdemokratiets opfattelse et samfund efter amerikansk forbillede, uden social tryghed, uden social service, og hvor enhver overlades til sin egen skæbne. Det stod der faktisk. Det er åbenbart, hvad man fra centralt hold i Socialdemokratiet har tænkt sig at fortælle vælgerne dag ud og dag

ind i de måneder, der måtte gå inden valgdagen.

Et samfund uden social tryghed, et samfund uden social service, et samfund, hvor enhver overlades til sin egen skæbne. Dette er temaet, det er det budskab, som hr. Anker Jørgensen og hr. Gert Petersen og hr. Preben Møller Hansen håber vil sikre det attråværdige røde flertal.

Jeg spørger mig selv: kan det være det samme land, vi taler om, det samme land, vi lever i, det samme landskab, vi kører igennem, de samme gader, vi færdes i?

I virkelighedens Danmark har vi rekord i social tryghed. Vi har rekord i social service. Vi har rekord i sikkerhedsnet under den enkelte. Det er jo sandheden, den sandhed, der er kendt af enhver i dette land, den sandhed, som hr. Anker Jørgensen og hr. Gert Petersen og Preben Møller Hansen ikke bryder sig om og derfor vil prøve at forvanske, for ikke at bruge endnu stærkere ord.

Folkepensionerne er de højeste i Europa. Det samme er arbejdsløshedsunderstøttelsen. Der er flere ansat på hospitaler, end der var, flere til at passe ældre, flere til at tage sig af børnene, skønt der er færre børn at tage sig af.

Vi betragter ikke vækst i den offentlige sektor som noget entydigt mål for social velfærd. Vi mener faktisk, at den største sociale tryghed opnås ved, at flere bliver i stand til at klare sig selv. Derfor er faldet i modtagere af varig bistandshjælp med over en tredjedel et af de bedste beviser på øget social velfærd. For firkløveret har hovedopgaven været og er fortsat at skabe forudsætninger for at bevare og fortsat udbygge den danske velfærdsstat.

Det er da muligt, at hr. Anker Jørgensen har fortrængt, hvordan Danmark havde det, da han i september 1982 gav op og gik af. Vi andre har det ikke. Vi husker modløsheden, pessimismen og følelsen af, at intet kunne nytte.

Men det kunne jo nytte. Nedturen var menneskeskabt og ikke naturgiven. Det kunne godt gå den anden vej, og det er jo unægtelig sket. Ingen kan bestride, at Danmark har fået det afgørende bedre i de 4 år, firkløveret har regeret.

Omvendt er der ingen grund til at skjule, at det på visse områder ikke er gået godt nok. Underskuddet på betalingsbalancen er